

CLUJUL CREȘTIN

Spiritul sfânt e lumină, și viață, și izvor viu înțelegător; Spiritul înțelepciunii, Spiritul înțelegerii, bun, drept, înțelegător, stăpânitor, curățitor de păcate; Dumnezeu, și îndumnezeitor; foc din foc purcător, grăitor, lucrător, carele împarte darurile; prin carele profeții toți, și Apostolii lui Dumnezeu, împreună cu Martirii, s'au încununat; străină auzire, străină vedere, foc împărțindu-se, spre darea de daruri.

(Din pentecostar).

Focul biruinței Rusaliilor

Ce praznic minunat este sărbătoarea înfrățirii cerului cu pământul! O, voi scumpe Rusalii care știți să coborâți pe pământ toată frumuseța bucuriei cerești, cât de mult vă așteptăm cu s. flete însetate după șopot de haruri cerești, precum cerbul dorește apa răcoritoare a izvorului de munte!

Cea mai prețioasă pagină de istorie spune despre măreția Rusaliilor cuvinte scurte, dar poleite cu dar de atotputernicie divină: Sunet din cer, ca de suflare de vifor ce vine repede... limbi ca de foc se așează pe unul fiecare... toți se umplu de Spiritul Sfânt.

Vestirea evangheliei este pricepută de toți cei din Arabia, Capadochia, Creta, Egipt, Iudea, Mesopotamia. Libia, Pont, Frigia, Palestina și Roma.

Așa se face precum spusese prorocii: Turna-voiu din Spiritul meu peste tot trupul și vor proroci fiii voștri și fetele voastre. Și tineri voștri vedeni vor vedea: Și bătrânii voștri visuri vor visa.

Priviți la omenirea de astăzi, cum tremură toată de groaza unui nou război, pe care l-ar putea

porni trufia și pizma omenească, ațâțată de puteri ascunse în umbră. Catapetasma lumii pare a se vrea rupă în două. Sabie, carabină, mitralieră, tancuri, bombe, gazul morții și avioane destinate pentru vânat omenesc... trec în galop sălbatec peste ape prin pustiuri africane, pe meleaguri cu oameni negriți de arșița soarelui... Fiorul unui nou măcel, stafiile însângerate ale fronturilor de altă dată se arată iarăși, hâdoase, amenințătoare...

Pe deasupra spasmurilor lumii infuriate, pacea, statornica armonie între oameni o poate da singur cerul.

Ne vine în minte un cuvânt al scriitorului *Linhardt*: Poți să știi Scriptura pe dinafară, poți să fi citit toate cărțile teologice mari, poți să ai o creștere dată de cea mai distinsă mamă și cei mai buni dascăli, totul este zadarnic, dacă Spiritul Adevărului nu-ți face mărturia despre Hristos.

Acel Spirit al Rusaliilor care știe să ațâțe focuri în lumea ghețurilor veșnice, care înflăcărează inimi sinse, care zguduie morminte pentru a face să țâșnească din suflete îngenuchiate oftatul după adevăr, care împrăștie licăriri de viață nouă menite să spintece

* Creștinii de legea românească, atât catolicii cât și ortodocșii numesc a treia persoană dumnezeiască, unii Spiritul Sfânt, alții Duhul Sfânt. Ori cum e bine.

bezna întunericului. Din acest clocot de trăire divină se trezește zborul de vultur în zi de Rusalii. El este Împăratul Ceresc, Mângăitorul, despre care Isus Hristos zice: Spiritul adevărului care dela Tatăl purcede, acela va face mărturie de mine. (Io. 15, 16).

Pacea lui Isus Mântuitorul nostru se clădește pe acest Spirit Sfânt. Așa se înțeleg cuvintele sale pline de înțelepciune dumnezeiască: Acestea le-am grăit vouă ca să aveți întru mine pace. În lume scârbă veți avea; ci îndrăzniți: Eu am biruit lumea (Io. 16, 33).

Prin acest Spirit al păcii, Visier al bunătaților și Dătător de viață s'a instrumentat suflatul de ostaș și creștin al mareșalului *Franchet d'Espéret*, eroul din războiul mondial și vizitatorul recent al României, care în buznarul uniformei sale de ofițer poartă un rozar și se roagă lui Dumnezeu pe mărgelețe cu sinceritate de copil nevinovat.

Acest Spirit care pretutindenea zboară, unde El vrea, atinge cu fălțări tainice inimile a mii și milioane de buni credincioși devotați altarului creștin.

Este una dintre nenumăratele fapte ale acestei minunate revoluții sufletești prilejuită de Spiritul de foc al Rusaliilor o istorioară ce țin să o schițez aci... Un tânăr francez elev al colegiului din Rouen — precum relatează *Séгур* — la întâia sa cuminecare a făcut lui Dumnezeu promisiunea să poarte mereu o cravată albă ca simbol al curățeniei sfinte și dovadă a luptei

ce o poartă stăruitor împotriva păcatului de moarte. În războiul dintre Francezi și Germani dela 1870 pe front în vârstă abia de 30 ani este atins mortal de un glonte. După cuminecare dânsul cere preoiului care îl împărtășește: Părinte fă-mi plăcerea să primești această cravată albă pentru a o preda mamei mele cu aceste cuvinte: Fiul tău George a purtat această cravată un lung șir de ani, dela anul primei cuminecări și nici odată nu a pătat-o, iar cei câțiva picuri roșii de pe ea sunt, picurii de sânge vărsat pentru patrie ai fiului tău... Și cu aceste mărețe cuvinte tânărul închise ochii, pentru a-și lua zborul spre plaiuri eterne...

Împăratul ceresc, Mângăitorul Rusaliilor creștine, este columna de foc ce conduce omenirea în marș triumfal peste pustiul vieții zbuciumate de aici. El vorbește sufletelor singuraticilor oameni și El orânduiește destinul popoarelor.

Dacă trebuie, El este furtuna năpraznică deslănțuită cu putere nebănuită, pentru a smulge din rădăcină copacii semeției omenești.

Cu Spiritul Sfânt nu se poate încerca o luptă potrivnică, pentru bunul motiv ca în tainițele inimilor omenești El sădește fiorul sacru care varsă schintei și aprinde candile de credință cu flăcări până la cer. Și cine ar putea să stea împotriva acestei lăuntrice mobilizări?..

Avangardele nebuniei roșii din Rusia au avut drăceasca nerușinare să ridice un steag sângeros pentru

a înrola sub faldurile lui cernite pe „cei fără Dumnezeu“, să necinstească biserici și să strivească prin pofanare tot ce e sfânt. Pe dca lor spunea că numai cu pâine trăiește omul. Privirile omnereii le-au îndreptat spre lutul negru al pământului și au voit să-l înlocuiască pe Dumnezeu cu o nouă divinitate: Mașinismul. Credința acestor păgâni cu caftan talmudic era șomet asurzitor de fabrică. Roatele erau muncitori și muncitorii erau roate, omul a devenit mașină. Cea mai nevinovată dorință a omului, libertatea de a se avânta spre cerul tuturor dorurilor aprinse — candilele credinței fără de prihană — s'au încercat să o zugrume comisarii Satanei... Dar zadarnice au fost toate gloanțele Cekei care fără judecată a ținuit la zid atâtea zeci de mii din cei mai buni fi ai Rusiei... Nu putea, nu era drept să răzbească această ofensivă a iadului, pe care un abil gazetar o numea mai zilele trecute: „materialism idiot... semidoct, ofensiva brutală și abjectă a simplismului“.

Hristos trăiește și cu toată terroarea geambașilor dela comanda Sovietiei de azi, stăruie să atirgă cu picioarele sale sfinte pământul

acestei creștinești părți de lume, predicând, ca odinioară, și diavolului roșu de azi împreună cu satelișii săi iudeo-masoni setoși de sânge și război: Scris este: nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (Mt. 4,4). Porțile iadului de s'ar ridica împotriva Domnului, El cu noi rămâne până la sfârșitul veacurilor, și biruința nu poate să fie decât de partea noastră care credem în cruce.

Din acest motiv noua știre adusă telegrafic la ora aceasta nu ne surprinde. Se spune că în Rusia, Comitetul central din Moscova a decis a se cerceta unele orașe mai mari pentru a se deschide iar bisericile și a se permite folosirea clopotelor.

Da, clopotele amușite de mult ale bisericilor din Rusia sovietică vor începe să cânte din nou, răscolind tot cuprinsul, dar mai ales răscolind jăratecul eternei credințe ascuns până mai ieri sub spuza teroarei comuniste, și vestind că Dumnezeu este vieața fără moarte, este comandantul biruinței de totdeauna, după cerescul indem: În drăsniji, eu am biruit lumea!

Dr. TITUS MALAI

O Spirite Sfinte...

*Vino din cerul fericirii — isvor de mângăeri divine —
învață-ne credința și adevărul sfânt...
strecoară-ne în inimi dulci raze de iubire
și ne luminează drumul de pe acest pământ.*

*Orfanilor protector, Tu lacrima o șterge,
celor mâhniți în taină, le însenină gândul;*

*greșiilor în suflet, căința le-o trezește;
pe cel bun îl păstrează de rele ocrotindu-l.*

*Dă-ne înțelepciunea, care să ne desprindă
de doruri fără rost și bunuri trecătoare,
fă-ne ca să'nțelegem misterele credinței
și gându întreg să fie a vieții viitoare.*

*Sfatul Tău tainic să ne conducă pașii
pe calea ce duce la bunul Isus;
Tu Spirite Sfinte, întărește-ne în bine,
îndreaptă-ne privirea spre Tatăl de sus...*

Cluj, la 20 Maiu 1936.

AURORA BÂRLEA înv.

Dece s'a pogorît Sf. Duh peste Apostoli în chipul limbilor de foc?

Sfântul Părinte Ioan Gură de Aur într'una din cuvântările sale ținută la un praznic al Pogorîrii Duhului Sfânt, pune întrebarea de mai sus căreia îi răspunde prin următoarele:

„Apostolii au rămas triști, îndurerați, descurajați și abătuți după despărțirea de Domnul și Stăpânul lor; Sfântul Duh i-a mângăiat, le-a reinsuflețit curajul, a risipit negura tristeței ce-i acoperea, i-a luminat cu strălucirea sa și i-a scos din strâmtoare.

Ei au auzit acest cuvânt al Mântuitorului: Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile... (Mat. 28, 19); dar fiecare dintre ei plutea în apa nesigură și nu știa încotro să-și îndrepte pașii, în care parte a lumii trebuia să ducă propovăduirea cuvântului. Duhul Sfânt venind la ei în chip de limbi le împarte ținuturile lumii ce trebuie să le învețe și prin limba de foc sub chipul căreia se pogoară deasupra fiecărui Apostol, scrie în sufletul fiecăruia ca și

într'o carte puterea ce i-o încredințează; îi însemnează partea lumii pe care trebuie să o lumineze cu învățăturile sale..

Iată pentruce Sf. Duh a venit să-i cerceteze în chip de limbi, și apoi astfel să ne reamintească pomenirea unei vechi istorii.

După cum în primele timpuri ale lumii, oamenii duși de trufie au voit să facă un turn care să se înalțe până la cer dar Dumnezeu prin împărțirea limbilor a risipit nesocotita lor răsvrățire. Sf. Duh pogoară astăzi sub chipul limbilor de foc ca să adune laolaltă lumea împărțită și printr'o lucrare nouă și fără asemănare și după cum odinioară limbile au împărțit lumea și au împrăștiat un sfat vinovat — limbile sf. Duh reunesc astăzi pământul și aduc unire acolo unde domnea vrajba. Iată deci, pentruce Sf. Duh se arată în chip de limbi; El împrumută limbi de foc din pricina mulțimii spinilor ce păcatul a făcut să crească în suflete. Oricât de gras și de productiv ar fi

un câmp, prin el însuși, dacă nu este arat, se acopere peste tot de scăeși și spini. Așa și sufletul nostru deși ieșit bun din mâna Creatorului, deși în stare să producă roade ale virtuții, neprimind lucrarea pietății, nici sămânța cunoștinței de Dumnezeu, a crescut în el pădure de spini și măracini prin lucrarea impietății.

Asemenea pământului a cărui față

este ascunsă de mulțimea spinilor și a ierburilor sălbatice, curățenia și demnitatea celei mai de preț părți din noi este înăbușită și nu apare decât atunci când dumnezeescul cultivator al firii omenești o curățește prin focul Duhului Său și o face în stare să primească sămânța cerească“.

Trad. din franzește de Pr. M. CR.

Un sfânt pribeag Român

Cartea unei vieți sante

E uimitor câtă vieță se poate închide uneori, în câte o carte! Cum e și cartea italienească pe care a scris-o călugărul Francesco Pelegrini, și care s'a tipărit la anul 1670, în orașul Milano din țara Italiei. Ce carte frumoasă și scumpă pentru noi românii, și noi n'am știut nimic de ea, până acum vr'o 20 ani.

Binecuvântată ziua din Martie 1905, când bunul român, George Sion, a dat peste ea la un negustor de cărți vechi, în Roma, și a cumpărat-o.

Astăzi, această prețioasă scriptură, se păstrează, din darul domnului Sion, în biblioteca universității din Cluj. Dar cum se păstrează? Ca o comoară neprețuită, închisă într'o casă de fier, sub cheia, pe care o păstrează directorul bibliotecii, care o arată cui se cuvine, apoi iar o încuie în casa de oțel, ca Doamne ferește, să nu cumva să se isce vr'un foc și să piară în flăcările mistuitoare.

Cu adevărat scumpă comoară cuprinde ea pentru noi. În ea este închisă o sfântă viață de român, care a legat țara noastră românească cu pământul străbun al Italiei, sfințindu-le pe amândouă, și apoi a legat pământul cu ceriul, prin sfințenia vieții și morții sale.

Prin cărțile bătrâne frunzărind, găsește omul câte o floare uscată, tescuită între

filele îngălbenite. Cine știe ce gânduri au străbătut sufletul celui ce a pus floarea, cu mireme, între foile cărții, ca un semn al unei cetanii de folos . . .

Floarea s'a uscat între tablele cărții; și-a pierdut nițel forma și și-a împrăștiat mirosul. Fluturi și albine nu ar mai cerceta-o; dar cum o privești, ea pare că și povestește și te înduioșază cu povestea ei.

Cam așa o floare am găsit eu. Cam în acest chip s'a păstrat, în cartea cea bătrână, dela Napoli, floarea cea frumoasă, care s'a deschis pe câmpia țării noastre și s'a străplântat în grădina unei mănăstiri din Italia. Vedem culoarea ei albă, ni-se spune despre mireasma, ce eșia ca un suflet viu din ea, și suntem mândri, că din pământul nostru a răsărit o floare de așa bine primită mireasmă dumnezeiască. Suntem mândri, că în pământul nostru a crescut și pe pomul vieții neamului nostru a înflorit un mărgărint așa de alb și așa de bine mirositor, în ceriu și pe pământ.

Ceace este uimitor în povestea ce se desprinde din cartea comoară, e, că sfântul de român, care a uimit Italia și-a cucerit Ceriul, n'a știut nici scie, nici cefi, și totuși s'a fericit, și'a fericit pe mulți creștini.

Eată ce face darul lui Dumnezeu cu cei ce-l caută și-l iubesc pe Domnul!

Dovadă, că, cu ajutorul Tatălui ceresc,

și omul cel neînvățat poate învăța legea lui, poate cunoaște poruncile lui și poate împlini voia lui cea sfântă.

Și cei neînvățați deci pot învăța cele de lipsă pentru mântuirea sufletului, dacă au voie hotărâtă. Dar asta să nu încurajeze pe nimeni pentru a se feri de carte. Căci dacă și fără carte omul se poate mântui, apoi cu cât mai ușor se va mântui știind cetii în sfințele scripturi?

Când un finăr, dornic de desăvârșire, ca și finărul român de care povestim, s'a îndreptat odată către Domnul Christos, întrebându-l: Învățătorile bun, ce să fac eu, ca să câștig vieța de veci? atunci Domnul i-a răspuns tot cu o întrebare:

— In lege ce este scris? Cum cetești?

Va să zică și Domnul Christos așteaptă dela cei dornici de mântuire să știe cetii scripturile, în care se cuprinde legea și învățătura cea adevărată.

Dar, vai, dacă pe lângă românașul nostru nu ar fi fost călugări cărturari și învățați la carte, oare el dela cine ar fi învățat? Și dacă n'ar fi fost acel dibaciu călugăr, scriitor de carte, care a scris rostul vieții lui, atunci noi de unde am putea ști ceva despre el?

Eară și eară rămâne deci adevărul străbun: „ai carte, ai parte!“

Este un chip al maicii Domnului, înaintea cărei cade în genunchi Sfântul nostru. Un pictor a făcut această icoană după îndrumările sfântului și s'a fost lăfit în tot jurul acela, în sute de icoane la fel, numite: „Maica Precista fratelui Ieremie“.

Un stihuitor călugăr a tâlcuit în versuri rostul acestei icoane, într'un sonet.

Aceste versuri arată ce simțiri și ce gânduri înalte, treceau prin sufletul Sfântului Român, măcar că nu cunoștea slovele.

El cetea, se vede, în cartea înțelepciunii lui Dumnezeu cu darul sfințeniei.

Cinstea lui și celor ce-l cinstesc pe el!

Ieremie Valacul

(1556—1625).

De obicei te prinde mirarea, când vezi pe câte cineva, că-și lasă casă, masă, și odihnă, își ia toiagul pribegiei și pornește, nici el nu știe unde, dar pleacă să caute o lume mai bună.

Te prinde mirarea ca de o minune, văzând pribegii aceștia cum pornesc așa netam-nesam la drum, și se duc, peste țări și peste mări, căutând o lume mai bună. Și totuși se întâmplă adese astfel de pribegii. Când îi vine omului dorul de ducă, se duce și nu se uită că-l plâng părinți, frați și surori, ori chiar dulci copilași; își închide ochii și-și ia lumea în cap . . . . .

Am văzut unii ducându-se pe la Ierusalim, ca să vadă „locurile sfinte“ și să se sfințească și ei, dacă locul ar sfinți pe om și nu omul ar sfinți locul. Am văzut pe alții ducându-se la America, pentru a-și câștiga bani, par'că în America banii ar sta pe garduri, ca vrăbiile, și n'ar trebui muncit din greu, cum se muncește și la noi, dacă vrei să-i câștigi, ba poate și mai pogan. Dar am văzut pe unii mergând la Roma, să vadă leagănul neamului nostru, cum a fost badea Cârțan, săracul, care cefind în cărți despre obârșia noastră împărătească, nu s'a mai oprit până n'a ajuns la Mama Romă, și nu s'a odihnit până nu s'a culcat la picioarele statuei lui Tata Traian Împăratul; și cum au fost, în anii trecuți, o mulțime de peregrini români, cari s'au dus în mai multe rânduri să se închine în anul cel sfânt, la mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Se vede deci limpede, că nu numai dorul de câștig bănesc poate să pornească pe cineva la pribegie ci mai ales — alte doruri mai înalte ale sufletului omenesc.

Am văzut doară, nu de mult că și un suflet de prinț, care putea să aibă în

țara sa toate mulțămirile până și Schiptrul stăpânirii regești, a fost prins de acest sfânt cutremur al dorului de ducă și părăsind palat și moșii, soție și copii, a plecat în străinătate oprindu-se în pământul străbun al Italiei . . . . Dacă muntele Caraiman s'ar fi pornit la drum în lume nu s'ar fi mirat oamenii mai mult ca de această pribegire de bună voie, pe care mintea omenească nici azi nu o cuprinde. Mai ales azi, după ce a cetit scrisoarea duioasă, pe care prințul a trimis-o celui dintăiu duhovnic al Țării, rugându-l să spuie „tuturor, că undeva pe meleaguri streine, va bate veșnic, un suflet de român“.

Sunt necuprinse taine în sufletul omenească și pe coardele lui o mână nevăzută joacă uneori melodii, pe care omul de rând nu le înțelege, dar sufletul le urmează, ca și vrăjtit de nevăzuta, dar simțită a putere a spiritului, care suflă unde vrea . . . .

Au mai fost la noi astfel de porniri în pribegie neînțelese la început, și minunate isbândite la sfârșit.

Povestea unei astfel de pribegiri sfinte, vreau să o povestesc aici pe scurt, așa cum ne-a păstrat-o o carte italiană, tipărită în Neapol, la anul 1670.

Cartea aceasta însăși e o mare raritate azi. Abia sunt două exemplare cunoscute. Cea dintăiu, ce o cunoaștem, a fost găsită la Roma, în 1905, de d-l George Sion, fruntașul suflet moldovean, care a adunat o comoară de cărți rari în viața sa, și toate le-a dăruit Bibliotecii dela Universitatea noastră din Cluj.

Una din cele mai scumpe cărți din comoara d-lui Sion, — și care se păstrează ca o piatră nestimată sub lacăt — este tocmai cartea care închide povestea sfântului pribeg de Român, care a fost Irie Valacul, mort în 5 Martie 1625 — acum 311 ani — cu cununa sfințeniei pe

frunte, într'o mănăstire de călugări din Napoli.

Cine a fost acest sfânt? Un Român ca toți Românii, un țăran român din Țara Românească. Născut la 1556 din părinții Stoica Costin și soția sa Margherita Bărbat, acest băiat, din botez Ioan, a crescut ca toți băieții de la sate, în mijlocul câmpului, în freamătul dumbrăvilor, la șopotul apelor, păzind vitele și oițele tatălui său, care nu era săracuț, dar nici bogătan, ci era om bun și cu milă față de semenii săi mai săraci. Ear mama lui Margherita, era un mărăgătar de suflet credincios și evlavios, care pe cum și-a scăldat copilașul în apele calde și curate când a fost mic, așa și-a scăldat băiețașul, când a fost mai mărișor în toate undele calde ale sufletului său milestiv și blând, ca o sărbătoare de primăvară. Mai ales că el, Ionel, era cel dintăiu al dragostei ce înflorea bogat în sufletul ei feciorelnic creștinesc. Mai târziu Margherita lui Stoica Costin a mai avut încă alți 5 copii, băieți și fetețe, dar Ionel a rămas, să pare, puiul desmierdat al îngrijirilor de mamă, care creștea cu vârsta și cu înțelepciunea, ca un luger de maslin împrejurul casei părintești, plin de dar și de adevăr, dela Dumnezeu și dela oameni, și mai ales dela Dumnezeu.

Că băiatul acesta, deși nu umbla la nici o școală, învăța neconținut dela buna învățătoare, care era mamă-sa, și deși nu cunoștea nici o slovă de scrisoare, el cetia neconținut în marea carte a lui Dumnezeu în câmpul cu flori, cerul cu stele, în sufletul plin de întrebări, la care căuta să-și de răspuns. Și cum slovenia el din aceasta strălucită și înflorită carte, găsea, că Dumnezeu e așa de bun și de sfânt, cât e cu nepuțință a nu-l iubi și e o nespusă fără de lege a-l ocări sau sudui. Și cum creștea și se făcea tot mai frumos și mai dulce, flăcăușul dela țară începea să se

îngrijoreze de sufletul său, văzând răutatea oamenilor, cu care se întâlnea, pe la târguri, pe la moară și pe la mănăstire, unde începea să umble cu părinții săi. Așa că i-a venit gândul să intre și el la mănăstire să se facă călugăr, ca lăsând toată grija cea lumească la o parte, să-și lucreze mântuirea sa sufletească.

Aflând despre acest cuget, mamă-sa nu l'a sfătuit, să intre în mănăstirile din Țară, deschizându-i ochii la unele rătăciri și rele năravuri, cari s'au fost cuibărit și pe la mănăstiri, în vremile acelea de turburare, cari au urmat după reformațiunea calvinistă, și care ispitia sufletele și printre români, pricinuind oarecare turburare, ca și bolșevismul din zilele noastre.

Și atunci, negăsindu-și loc potrivit pentru a-și scuti grădinița cu flori ale sufletului său a început a-l cuprinde un fior de nemulțămire și un nestăpănit dor de ducă... Ii venia să plece, și să meargă, să tot meargă până unde va găsi un loc potrivit pentru sfîntenia, ce dorea să o stăpânească cu sufletul său nevinovat și neașezat...

Intr'o toamnă văzu un șireag de coșoare, care zburau în linie dreaptă după unul, care mergea înainte și-i chema pe ceilalți, cu glasuri înduioșate.

Și întrebând pe tatăl său, că unde zboară paserile acelea, înțelese că spre amiază zi, unde este o țară mai dulce, unde nu este iarnă cu ger, unde toamna se trece de dreptul în primăvară, și unde și oamenii sunt mai luminați și mai buni la credință și că-i zice Italia...

Și atunci un gând luminos a răsărit și în mintea lui... Să se facă și el ca un călăuz de cocoară, și să se tot ducă, ca într'un sbor, până acolo la pământul fericit al Italiei... Gândul acesta l'a stăpănit cu atâta tărie, încât într'o bună zi a pornit într'acolo, unde sburau cocoa-

rele. Și a mers și a tot mers, singur singurel, cu toiagul său de drumet și trăistufa sa cu merinde. Și când i-s'a gătat merindea și flămânzia se băga la lucru cu ziua, deși câștiga, de cheltuială, și apoi iară pornea mai departe, în linia ce i-o arătau cetele de paseri călătoare. A ajuns, cu vremea, într'un ținut unde oamenii nu mai vorbeau, ca el, și nu se putea înțelege cu ei, decât prin semne. Dar el lucra câte o zi două, și apoi călătoria, câte trei patru și așa ajunse odată într'un oraș, unde se zideau zidurile cetății.

Era Alba-Iulia din Ardeal.

Acolo a cunoscut un om mai bătrân, care vorbea românește, și din vorbă în vorbă, s'a băgat și el la munca zidurilor din cetate unde a petrecut mai multe zile. Și se uimiau oamenii aflând, că tinutul ficioasă vrea să meargă în țara Italiei, unde cresc lămâile și înflorește olivul. Dar el oblici, că acolo în oraș la curtea prințului ardelean, se află tocmai un doftor mare venit din Italia, ca să vindece pe Măria Sa, care era bolnav. Doftorul acela se pregătia tocmai să plece înapoi la țara sa. Se înțelese cu el și-l luă tovarăș de drum. Și s'au pornit. Doftorul ședea călare și Ionel Costin îi ducea calul de căpăstru. Și așa au călătorit multe zile și săptămâni până au ajuns în orașul doftorului, care se numea Bari.

Era un oraș pe malul mării, unde a rămas câteva zile mirându-se de lumea ce vedea. Și vedea lucruri, cari nu-i plăceau, și auzia vorbe de hulă, cari îi turburau sufletul, și să hotărî să-și facă calea întoarsă, că i-se părea că oamenii de pe aci sunt mai răi decât cei de pe acasă. Dar când să se întoarcă îi ieși în cale un om bătrân, care-i vorbea părințește și prietenește, și-i spuse, că să nu

să supere, și să nu judece țara și oamenii după acest oraș de la mare, unde se adună tot felul de neamuri, de legi și de fărâdelegi, ci să se ducă la Loretto unde-i casa sfântă, ori la Roma, unde-i sfântul Părinte, Papa, ori la Napoli, unde e o vestită mănăstire de călugări. El alege Napoli, că era mai aproape și se duse acolo. Ajuns la poarta mănăstirei un călugăr îl întâmpină cu vorbă blândă și-l întreabă ce vrea?

— Vreau să-mi mântuesc sufletul — răspunse Ionel.

Și-l duse la mai marele mănăstirei, care-l primi cu multă bunăvoință, și-l îmbrășoșă părintește, și-l așază în mănăstire, arătându-i locul și rostul lui.

În călugărie Ion își schimbă numele în Ieremie, toată viața sa petrecând în fapte bune și rugăciune. El lucra în grădină, el curăția prin casă, el cerșia dela creștini milă pentru săraci, el îngrijea de bolnavii pe cari îi primiau în spitalul mănăstirei. Mai ales bolnavii îl iubiau, pentru că el cu atâta dragoste îi îngrijea, că toți se vindeau. Și ori ce boală grea sau urâtă aveau, el le slujea îi spăla și-i vindeca, de orice rane și de orice rele ar fi fost cuprinși.

Toți călugării se minunau de bunătatea lui și se uitau la el ca la un sfânt al lui Dumnezeu.

Dar nu numai călugării din Mănăstire, ci și toți năcăjiții din oraș și din jur alergau la Fratele Ieremie, după sfat și alinare, ca la un sfânt doftor al trupului și al sufletului. Oameni săraci și Domni și Doamne bogate veniau la el, să-i ceară lecuire sufletului sau vindecare trupului. În toată țara aceea vestea i-a mers că e sfânt și face lucruri de vindecări minunate.

Iar când a murit, în primăvara anului 1625, a curs lumea, ca la minune la si-

criul lui și mulți betegi sau vindecat atingându-se de sicriul lui. Și nu-l puteau scoate din biserică de îmbulzeala cea mare a creștinilor, cari voiau să-l vadă și să-i sărute mâna sau poala vestmântului lui.

Vestea minunatelor vindecări săvârșite la mormântul lui, a ajuns până la Roma, la sfântul Părinte. Papa a și trimis atunci un Cardinal și 4 Episcopi, cari au mers la Napoli, și au ascultat la protocol pe toată lumea, care a știut, a văzut sau a auzit, de minunile săvârșite prin mijlocirea Fratelui Ieremia. Protocolul acesta este și acum și în cartea, de care pomenii, se spun cu numele și amănunțit cu toate împrejurările, toate persoanele, cari s'au vindecat înainte și după moartea lui prin mijlocirea lui. În temeiul acestui protocol dacă s'ar lua înainte acum, fratele Ieremia Românul ar putea să fie pus în șirul sfinților lui Dumnezeu, ca să avem și noi un sfânt din chiar neamul nostru.

Sau împlinit 311 ani de la moartea sfântului Român. Noi nu ne-am adus aminte de el, dar în Italia el nu a rămas necunoscut, și nu este uitat, ca în țara lui de obârșie.

Cartea, care povestește viețile minunate în fapte creștinești ale lui Ieremia, are și chipul feții lui. La Roma, chipul feței lui s'a tipărit în mii și mii de mici icoane frumoase, pe dosul cărora s'a pus pe scurt povestea vieții lui sfinte.

Astfel Fratele Ieremia Valacul poartă și acum cu cinste pentru țara și neamul nostru, numele său în toată lumea evlavioasă, a creștinilor și se cade, că măcar acum după 300 de ani, să-l pomenim și să-l prăznuim și noi cu cinste, ca pe un sfânt al lui Dumnezeu răsărit din neamul nostru românesc.

Din țeroșura: „Un sfânt pribeag Român”, tipărită în 1926 de P. Dr. E. Dăianu Protopop ortodox unit al Clujului

Despre iubire . . .

„Coroana unui caracter nobil este iubirea deaproapelui.“

G. W. Leibnitz.

O însușire a sufletului și a inimii, care contribuie mult la ceea ce nouă ne place să numim liniște și mulțumire este iubirea, ce trebuie să avem pentru toți oamenii. Experiența zilnică dovedește, că bunăvoința, dragostea ce-o avem în purtarea noastră față de aproapele, nu numai că ne ajută la succes, ci luată chiar singură, ea este o bogăție. Emerson zice: „Da-și unui copil educație potrivită, învățați-l de timpuriu a-și iubi semenii săi și i-ați asigurat norocul. Ori unde va merge va fi bine primit și nu va trebui să lupte prea mult pentru câștigarea succesului“. Din această iubire isvoresc: politeța, gingășia, delicateta în purtare — cu care deschidem chiar și inimile cele mai zăvoștite. Omul lipsit de această frumoasă însușire, vecinic ursuzitatea-i înconjoară fruntea și chiar dacă nu este stăpânit de intenții rele, inspiră teamă și-l înconjurăm. Pe un om mai bine-l putem cunoaște după vorbă și privire, care pornesc din sentiment, decât după fapte, care de multe ori suntem siliți să le facem.

Felul în care cineva își arată dragostea pentru noi în lucruri mărunte, ne dă cunoștinți mai feminine, ca faptele, care pot lua naștere din interes, vicleșug sau mândrie.

Sinceritatea cu care prietenul își strânge mâna se reoglindește în privirea lui. Creștinul adevărat, pătruns fiind de această iubire, pe care Mântuitorul o dorește, își cunoaște propriile-i îndatoriri și respectă drepturile fiecărui individ, știind că numai astfel va reuși să fie

iubit și respectat. Mereu liniștit și sprințen, sincer și activ gata'n ori ce clipă a da ajutor, atenție, atât bucuriilor cât și durerilor deaproapelui. Punctul de plecare al acestei iubiri să fie Dumnezeu nu înclinările naturale sau egoismul personal. Scopul să ne fie atât fericirea temporală cât și cea eternă a semenilor noștrii. Și mai mult să ne placă „a face“ decât „a vorbi“ mai mult „a fi“ decât „a vedea“. Răbdători și respectuoși ascultăm părerile altora, iar dacă trebuie să ne exprimăm propria părere, o facem în așa fel, ca să nu supărăm pe nimeni. Iubirea, bună-tatea, sinceritatea și blândeța să ne caracterizeze ori ce atingere cu aproapele. Să nu supărăm cu dispreț și mândrie, sufletul nici al celei mai urgisită ființă de pe pământ, căci din cartea amintirii multe șterge timpul, dar un zâmbet disprețuitor sau o purtare mândră, lipsită cu desăvârșire de blândeța iubirii, cu greu dispare.

Chiar sufletul cel mai necioplit și înghețat îl putem schimba prin aceea, că ne purtăm blând cu el. Se poate întâmpla ca cineva din cauza nenorocirilor ce-l întâmpină să nu-și poată manifesta iubirea față de aproapele. Iată ce zice un înțelept acestora: „Necazul tău nu poate fi mai mare ca Acelui, care moare pe cruce iubindu-te. Cât pentru lume fă-ți două buzunare la haină, unul mare pentru ofenze, neplăceri, ingraturini, iar altul mic de tot pentru plăceri și răsplăți.“ Să nu uităm apoi că din ce se compune fericirea dacă nu din lucrurile mărunte, luând parte la bucuria și durerea celor

din jurul nostru? Și dacă simțim așa de rar fericirea, înseamnă că nu știm să-i adunăm părțile ei mici. Urmărind o sumă mare, uităm numerele din care se compune; urmărind rezultate însemnate nu dăm atenție micilor bucurii a căror sumă e considerabilă, dacă le-am aduna la un loc. Nu e bine să ne 'ntindem brațele pentru a culege stelele și'n acelaș timp să nu băgăm în seamă floricelele

gingașe, pe care le călcăm nepăsători, dorind ceva ce nu știm dacă vom ajunge vr'odată. Să ascultăm sfatul Dumnezeuului iubirii, care și-a dat viața pentru dragostea noastră să facem binele ori unde și ori când avem posibilitatea și atunci vom simți un „ce“ tainic în inimă, pe care mulți îl numesc „fericire.“

Aurora Bârlea
inv.

Fecioara Maria și familiile.

„Mărirea carea o ai dat mie, am dat-o lor: ca să fie una cum și noi suntem“. (Ioan XVII. 22).

Aceste dumnezești cuvinte, sunt promisiunea lui Isus Hristos în acea clipă supremă, când pătruns de dragoste față de ai Săi, pe cari „i-a iubit până în sfârșit“, le arată astfel iubirea sa, prin semnele cele mai vii de dragoste. O! Hristoase, dă-mi și mie măcar o parte din accentele Tale de iubire, ca să pot zice și eu despre membrii familiilor creștine: *Să fie una*“.

Să fie una în iubirea ta o Rege-Christ; însă pentruca să fie într'adevăr așa, în-tăiu de toate „să fie una“ în iubire față de Mama Ta, în devoțiunea cea adevărată față de ea, singura cale dreaptă și scurtă, ce ne conduce la Tine! O! Inimă a dulcelui Isus!... o cum îmi tresaltă inima de bucurie, la gândul de-a te vedea încoronat de Rege al iubirii, din partea milioanele de familii creștine!... Dar, dorința cea mai arzătoare a Ta, nu este oare aceea de-a împărăși împreună cu Regina sfântă, cu Maica Ta?

Și această împărăție a Ta, asupra familiilor și a națiunilor putea-se-va realiza pe deplin, dacă Regina nu va fi alături de Tine Rege, așa cum Te-a ajutat în întreagă operă de răscumpărare?

O Isuse preaslăvit, fă ca nu numai sufletele singuratice ci și familiile creștine s'o aclame pe Maica ta sfântă de Suverană a lor, iubită... Fă ca domnia Ei asupra sufletelor, să fie recunoscută și plinită! Fă, ca Regina din căsuța Nazaretului, să fie în legătura cea mai intimă, cu viața tuturor celorlalte familii... Ca Ea, să fie dimpreună cu Tine, legătura indisolubilă a inimilor, Educatorea copiilor, Confidența tuturor bucuriilor, Mângăetorea tuturor durerilor... Ca Ea să fie Regina și Mama celor credincioși, unde Tu Hristoase ești Prietenul și Regele sufletelor...

O cum se vor schimba familiile Inimii mei lui Isus și a Reginei inimi lor!

Aceste familii vor fi tot atâtea pepiniere de sfinți, de unde vor răsări după cum credem și cerem „apostoli adevărați a vremurilor viitoare, cărora Domnul virtuților le va da cuvântul și puterea de-a săvârși fapte minunate și de-a câștiga biruințe strălucite, vrăjmașilor săi... oameni mari ce vor să vină, pe cari însă Maria, din porunca Celui-Preaînalt, îi va folosi, pentru lăfșirea împărăției sale asupra celor necredincioși, a idolatrilor și mohamedanilor“.

Trad. de: Gavril Mureșanu,
(din Adveniat Regnum Mariae).

Căminul de zi „Sfânta Maria”

Pentru a ocroti copiii săraci de școală, Reuniunea „Sf. Maria” a femeilor române unite din Cluj, a înființat în cartierul Iris — Valea Chintăului din Cluj, cel dintâi cămin de zi pentru copii.

cart. Iris, Reuniunea „Sf. Maria” a primit o sală mare, pe care a adaptat-o și amenajat cu tot mobilierul și obiectele necesare, unui cămin de zi. În o altă cameră este atelierul și biroul Reuniunii.

Copiii din cămin înainte de a li se servi mâncarea

Reuniunea, prin jertfa și străduințele cu adevărat eroice ale prezidenței sale și cu concursul tuturor doamnelor din comitet, pe lângă multiplele activități religioase, sociale și caritative, dezvoltate continuu în orașul Cluj, în ultimul timp, opera lor se încoronează cu această binefăcătoare instituție a azilului de copii.

Se știe că și în Cluj, ca în orice oraș mare, la periferie, mai ales în unele cartiere, domnește mizeria, boala și vițitul, dela copiii din leagăn până la gârboviții bătrâni.

Copiii săraci, fără supraveghere și îndrumare, frecventează slab școala, iar când nu sunt la școală vagabondează pe străzi flămânzi și goli. Astfel ei se dedau la diferite necuviințe sau chiar păcate grele.

În localul închiriat de casă parohială în

Prin înțelegerea și contribuția on. public clujan — după cum vom face raport de altă dată — s'a înființat acest cămin, care în anul școlar 1935—36, a ocrotit 30 copii de școală, băieți și fetițe dela 7—12 ani, unde într'o atmosferă de dragoste creștinească și căldură familiară s'au bucurat acești copii, primind de trei ori la zi mâncare caldă și regulată, și toată îmbrăcămintea necesară, precum și o bună conducere și supraveghere. Rezultatul obținut este foarte frumos. Copiii au devenit mai senini, mai vioi și tot odată mai blânzi, iar fizicește se observă cum înflorește pe fața lor frumusețea vieții de copil sănătos și îngrijit. Reuniunea „Sf. Maria” în frunte cu distinsa ei prezidență, poate să fie sigură de multă răsplătă dela Bunul Dumnezeu.

P. V.

Primum spre publicare din partea revistei „Vestitorul“ Oradea, cele de mai jos.

Studiu asupra presei

Cu prilejul expoziției mondiale a presei catolice inaugurată în Citta del Vaticano la 12. 5, 1936, se cere, din fiecare țară, un minuțios răspuns la „Schema pentru un studiu asupra presei periodice catolice și necatolice“.

La noi, această sarcină, a primit-o Păr. canonic *Ioan Georgescu*. Sfinția Sa a și redactat și tipărit această lucrare, sub titlu „La presse périodique en Roumanie“ (Oradea, 1936, 192 pagini în 8° mare, prețul 60 lei). În clipa când văd lumina tiparului aceste rânduri, lucrarea amintită a trecut frontiera să dea seamă înaintea aeropagului dela Roma despre strădaniile publicistice din România de mai bine de o sută de ani.

Revista noastră e încredințată că un asemenea studiu, dacă e bun și folositor pentru cauza noastră bisericească și națională, când se tipărește într'o limbă universală ca cea franceză, el e indispensabil în limba română. Nu se poate admite ca alții să cunoască mai bine lucrurile ce ne privesc, decât noi.

De aceea, această revistă a cerut și obținut dela autor dreptul de a scoate o ediție românească.

Fiindcă voim să evităm orice cheltuială de prisos în timpurile acestea critice, rugăm pe cetitorii cari se interesează de asemenea probleme să binevoiască a ne anunța de pe acum câte exemplare doresc să aibă din această ediție? Pentru orientare, notăm că ea apare întâiu în revistă, pe urmă se scoate și într'un număr redus de volume aparte.

Costul unui volum e de 40 lei plus porto.

Volumul va avea și câteva ilustrații bine alese.

Pentru evitarea corespondenței inutile, revista e mai bucurasă ca, odată cu anunțarea numărului de exemplare dorite, să se verse și suma reprezentând prețul exemplarelor dorite.

„Schema“ din chestiune, în urmare și răspunsul ce se dă, are în vedere mai cu seamă aspectele religioase și morale, în deosebi cele catolice, adică cele ce ne aduc în legătură cu întreaga lume cultă, de aceea nu poate fi nici un intelectual român, cu atât mai puțin preot, învățător sau alt îndrumător al mulțimii care să se poată lipsi de un ghid atât de prețios.

La fapte bune pușini s'adună,

Dar mult pot pușinii buni împreună.

»VESTITORUL«

Oradea

Parcul Ștefan cel Mare 8.

Informațiuni

Corul mixt din Cluj, cartierul Iris, va cânta în ziua de Rusalii la Biserica Universității.

*

Frații din Ordul al III-lea franciscan din Cluj sunt chemați în Duminică Rusalilor în Biserica Catedrală pentru deslegare la orele 8 fără un sfert. La liturghia de 8 toți se vor cumineca. După masă la 4 ore vor participa la adunare, unde vor face în comun rugăciuni și cântări.

*

A 2-a zi de Rusalii, la Căminul Cultural din cartierul Iris, la orele 6 d. m. se va face un festival pentru Astra, din prilejul împlinirii a 75 ani de rodnică existență. On. cititorii clujeni sunt invitați a participa.

*

Prima cuminecare a copiilor rom. uniți din Cluj s'a făcut Duminică în 24 Maiu în Biserica Catedrală, pontificând Sf. liturghie Excelența Sa Episcopul Iuliu Hossu, spunând copiilor înainte de cuminecare o impresionantă cuvântare despre însemnătatea acestui act.

Cuprinsul:

Dr. TITUS MALAI: Focul biruinței Rusaliilor

AURORA BÂRLEA: O Spirite Sfinte...

Pr. M. CR.: Dece s'a pogorit Sf. Duh peste Apostoli în chipul limbilor de foc?

P. Dr. E. DĂIANU: Un sfânt pribeag Român

AURORA BÂRLEA: Despre iubire...

GAVRIL MUREȘANU: Fecioara Maria și familiile

P. V.: Căminul de zi „Sfânta Maria“

Studiu asupra presei

Informațiuni

Redacția și Administrația: Cluj P. Cuza Vodă No. 7.

Apare sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.